

ประวัติพระพุทธรูปนันทาราม

294.31218
W 357 ปว
ว.2

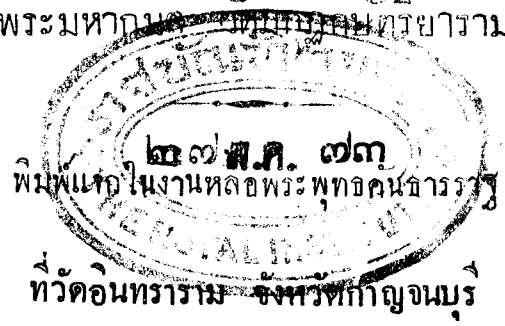
พ. ๕๕

ประวัติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

เรียบเรียงโดย

พระมหากษัตริย์ราชบัณฑิตยสถาน

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ศรัทธา

ที่วัดอินทาราม จังหวัดกาญจนบุรี

วันที่ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๓

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ศรัทธา

นางสาว...

อักษร ก. เลขที่ ๑๔๗
หมวด ดตมวิ๑๖
หมู่ ตักทณ 1๒:ปรี:๑๗.

Handwritten text: $\frac{1}{n}$

ประวัติพระพุทธคณาจารย์

เรียบเรียงโดย

พระมหากมด วัดมกุฏกษัตริยาราม

พิมพ์แรกในงานหล่อพระพุทธคณาจารย์

ที่วัดอินทาราม จังหวัดกาญจนบุรี

วันที่ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๓

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ศรีหงส์

818
294. 61218
W 57 2/10
D2

NATIONAL LIBRARY OF THAILAND

31111004059745

คำนำ

การทำนาในตำบลหนองขาว จังหวัดกาญจนบุรี ทราบว่าได้ผลไม่บริบูรณ์ เพราะเป็นนาต้องอาศัยน้ำฝน ถ้าปีใดฝนไม่บริบูรณ์ ก็เป็นเหตุให้ ชาว นานใน ตำบลนั้น อด อดอยาก ยาก แค้นทั่วหน้ากัน เพราะเหตุนี้พระสมุห์จอมเจ้าอาวาสวัดอินทราราม ตำบลหนองขาว พร้อมด้วยนายสอนนายหลี่ผู้ใหญ่บ้าน กับนายลพเทพประสิทธิ์เป็นหัวหน้า ได้พร้อมใจกันชักชวนชาวบ้านทั้งหลายให้หล่อพระพุทธรูปปฏิมากรคันธารราฐปางขอฝน เมื่อถึงคราวฝนแล้งจะได้ทำพุทธบูชาอาราธนาขอให้ ทรงบันดาลให้ฝนตก เพื่อประโยชน์ดับทุกข์ภัยทั้งหลายให้หาย ไป และได้ขอร้องให้ข้าพเจ้าแต่งหนังสือเกี่ยวกับตำนาน พระพุทธรูป ปฏิมากร คันธารราฐนั้น

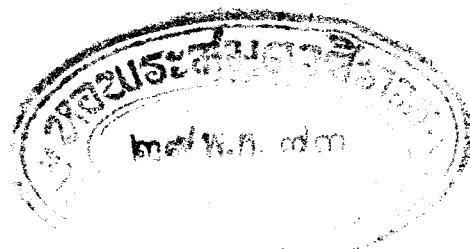
ข

สำหรับแจกเป็นที่ระลึกแก่ผู้ไปช่วยในงานด้วย
ข้าพเจ้าก็ยินดีรับแต่งตั้งให้โดยเต็มใจ แต่มีเวลา
น้อยเต็มทีจึงแต่งตั้งให้บริบูรณ์ สละส่วยหาได้ไม่
ต้องขออภัยท่านทั้งหลายด้วย เมื่อมีโอกาส
ณะภายหลังจึงจะพยายามทำให้บริบูรณ์ ๆ

พระมหากมด

วัดมกุฏกษัตริย์

วันที่ ๘ เมษายน พ.ศ. ๒๔๓๓

ประวัติพระพุทธคันธารราษฎร์

เรื่องราวซึ่งกล่าวถึงว่า พระพุทธเจ้าได้
บันดาลให้ฝนตกใหญ่ครั้งหนึ่งอย่างไร? มีเรื่อง
เล่าในวาริชชาติกว่า เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จอยู่
ณพระเชตวันในเมืองสาวัตถี ฝนแล้งเข้ากล้า
ในนาแห่งทั่วทั้งเมือง น้ำในลำธารห้วยคลอง
หนองบึงทุกแห่งก็แห้ง จนถึงสระโปกขรรณที
เคยเป็นพุทธบริโภคน้ำก็แห้งจนเห็นตม ปลา
ทั้งหลายก็ได้รับความลำบาก ด้วยฝูงกามาจิกกิน
เป็นอาหาร ต้องมุดซ่อนอยู่ในตม ในขณะนั้น
พระพุทธเจ้า เสด็จไปทรงบิณฑบาต เห็น เหตุดัง
นั้น ก็มีพระหฤทัยกรุณา เมื่อเสด็จกลับมาทำ
ภัตตกิจแล้ว จึงตรัสเรียกพระอานนท์ให้นำผ้า
อุทกสาฎกมาถวาย พระอานนท์ก็ทูลว่าน้ำใน

สระแห่งเดียวหลายวันแล้ว พระองค์ก็ตรัสเรียก
 ฟ้าอุทกสาธุกยีนคำอยู่ พระอนันต์จึงนำมา
 ถวาย พระองค์ทรงรับผ้ามา ชายส่วนข้างหนึ่งนั้น
 ทรง ส่วนข้างหนึ่งนั้นตรวดขึ้นบนพระองค์ขณะ
 ประเทศ เสด็จขึ้นที่ฝั่งสระแสดงพระอาการ
 พระหัตถ์ขวากวักเรียกฝน พระหัตถ์ซ้ายหงาย
 ร่อนน้ำฝน ขณะนั้นฝนก็ตกลงมาเป็นอันมาก
 ท่วมในที่ซึ่งควรขังน้ำทุกแห่ง มนุษย์แลสัตว์
 ทั้งหลายทั้งปวงก็มีความชื่นชมยินดีกล่าวคำสรร
 เสริญต่าง ๆ เมื่อพระองค์ทรงทราบจึงตรัสว่า
 แต่กาลปางก่อน นพะปะมัจฉะชาติ คือปลา
 ช่อนก็อาจตั้งสัทธาธิฐานให้ฝนตกได้ ภิกษุทั้ง
 หลายจึงทูลวิงวอนเพื่อให้ทรงตรัสเล่า พระพุทธ
 องค์จึงทรงชักอศัตินิทานมาแสดงว่า ครั้งหนึ่ง
 มีพระยาปลาช่อนอาศัยอยู่ในบึงตำบลหนึ่ง คราว
 นั้นเป็นเวลาแล้งน้ำในบึงแห้งขาดเป็นตม ฝูง

กาลงมากินปลาในนั้นอยู่เกลื่อนกลุ้ม พระยาน
 นพะประจึงผูกขี้ในตมแห่งนคูอากาศเสียงบารมี
 ตั้งสัจจาธิฐานแล้วกล่าวคาถาว่า อภิตถย
 ปชุนน นิธิ กากสุส นาสย เป็นต้น ว่าข้าแต่
 ประชุนนะ เทพยดาเป็นผู้มีอำนาจอาจจะให้ฝนตก
 ได้ ขอท่านจงบันดาลให้เมฆฝนตั้งขึ้น แล้วจง
 ให้ทำฝนตกลงเป็นต่อธารใหญ่ท่วมบึงบ่อทั้งปวง
 เกิด จงทำพิธีขุมทรัพย์ของฝูงกาทั้งหลายให้
 พินาศไป ทำฝูงกาให้โศกเศร้าเพราะอดอาหาร
 แลขอท่านจงกรุณาเปลื้อง ปลด ข้าพเจ้า กับหมู่
 ญาติทั้งหลาย ให้พ้นภัยพิบัติโศกเศร้า พ้น
 อำนาจหมู่กา ซึ่งจะมาเบียดเบียนเป็นภัยอันใหญ่
 หลวงนเกิด ด้วยอำนาจ สัจจาธิฐาน ของ
 พระยาปลาซ่อน ทำฝนใหญ่เป็นต่อธารก็บันดาล
 ตกลงมาไหลลบท่วมบึงบ่อทั่วทุกสถาน หมู่
 วาริชชาติก็ได้พ้นภัยพิบัติหัวกัน ฯ

ยังมีเรื่องราวสอดขอฝนมาในคัมภีร์พระอัญญา
 กถาแห่งหนึ่ง มาในเรื่องตำราสอดขอฝน ซึ่ง
 ท่านแต่งเป็นภาษามคธเริ่มเรื่องว่า พระเถระเจ้า
 หนึ่งมีนามว่า พระสุกตเถระ ท่านได้ปรากฏนา
 ฐานันดรอันหนึ่ง ณะบาทมุลพระปทุมุตตรสัมมา
 สัมพุทธเจ้า แล้วบำเพ็ญกุศลให้เป็นอุปนิสัย
 แห่งพระอรหันต์เป็นลำดับมา จนถึงมาเกิดใน
 ตระกูลสุมนเศรษฐีมีนามว่าสุกต ครั้นพุทธกาล
 นี้ได้บรรพชาอุปสมบทในวัน เมื่ออนาถบิณฑิก
 คหบดีฉลองพระเชตะวัน เจริญสมณะธรรมบรรลุ
 พระอรหันต์ พระผู้ทรงพระภาคได้ทรงยกย่องว่า
 เกษกว่าภิกษุบริษัทบรรดาซึ่งเป็นอรณวิหารี ครั้น
 เมื่อได้บรรลุพระอรหันต์แล้วเที่ยวมาโดยลำดับ
 ถึงพระนครราชคฤห์ พระเจ้าพิมพิสารทรง
 ทราบ ก็เสด็จมายังสำนักพระมหเถระ ตรัส
 ปฎิญาณว่า จะทำที่อยู่ถวาย แต่เพราะราชการ

มากก็หาได้ทำถวายตามคำปฏิญาณไม่ พระเถระ
 เจ้าไม่มีเสนาสนะ ก็อยู่แรมในที่แจ้ง ในเวลา
 นั้นเป็นฤดูฝนที่ควรจะตกก็บังตลไม่ตก มนุษย์
 ทั้งหลายคิดหวาดหวั่นที่ฝนไม่ตกตามฤดูกาล จึง
 พร้อมกันเข้าไปกราบทูลพระมหากษัตริย์ พระ
 เจ้าพิมพิสารทรงดำริหาต้นเหตุ ว่าซึ่งฝนไม่
 ตกนั้นจะเป็นด้วยเหตุใด จึงทรงอนุমানว่า
 เห็นจะเป็นด้วยพระเถระเจ้าพักอยู่กลางแจ้ง จึง
 รับสั่งให้ทำกุฎมุงแลบังด้วยใบไม้ถวาย ครั้น
 เมื่อพระเถระเจ้าเข้าไปในกุฎแล้วนั่งในที่ลาดด้วย
 หญ้า ฝนก็ตกเล็กน้อยซึ่งหาเต็มตามที่ไม้ พระ
 เถระเจ้าคิดกำจัดภัย คือฝนไม่ดีไม่งามนั้น จึง
 กล่าวคาถาแสดงว่าคนพันอันตรายแล้วให้เทวดา
 ทราบ ว่าขอวิสสวลาหกทั้งหลายจงยังฝนให้
 ตกในที่ทั้งปวงเถิด อันตรายภายนอกไม่มีแก่
 เราแล้ว เพราะกุฎของเรามุงดีแล้ว ควรเป็น

ฐานที่ตั้งแห่งความสุขสำราญ แลมีบ้านประค
 นาด่างอันจิตสนิทดีไม่มีช่องลม ขอเทพยเจ้า
 จงยังฝนให้ตกตามปรารถนาเถิด อนึ่งอันตราย
 ภายในก็ไม่มีแก่เราเพราะจิตต์ของเรานั้นคงด้วย
 สมานิพินพิเศษจากกิเลสแล้ว ในบัดนี้เรา
 ประารถเริ่มความเพียร เพื่อที่ภูษิธรรมสุขวิหารอยู่
 ทุกอิริยาบถ ขอเทพยเจ้าจงยังฝนให้ตกทั่วที่
 ทั้งปวงเถิด ครั้นกล่าวพระคาถานี้จบลงแล้ว
 ในทันใดนั้นมหาเมฆตั้งขึ้น ฝนตกทั่วทิศด้วย
 อานุภาพพระสุกต ควรเป็นอัศจรรย์ ใจความ
 ในพระอัฐกถาได้กล่าวเรื่องราวมาดังนี้ ๆ
 อนึ่งมีเรื่องเล่าในสุกตสูตรว่า ครั้งหนึ่งพระ
 พุทธเจ้าพร้อมด้วยภิกษุสงฆ์บริวารประมาณ ๕๐๐
 รูป เสด็จประทับอยู่ในที่นั้น ในขณะนั้นเกิด
 ฝนแล้งเข้าแพง พระองค์จึงตรัสแก่พระสุกต
 เถรวา สุกตไปสิ ท่านจงอาศัยความกรุณาแก่

โลก นิ่งขณะที่แจ้งเข้าอาไปกสินสมาบัตแล้วให้
 ฝนตกลงมาให้ ประโยชน์ แลความสุข สำเร็จแก่
 เทพดาแลมนุษย์ทั้งหลาย พระสุกฤตีเฝ้ารับ
 พุทธพจน์แล้ว ออกไปนั่งในกลางแจ้ง เข้า
 อาไปกสินสมาบัต แล้ว แลขึ้นไปบนอากาศเปล่ง
 อุทานวจาอธิษฐานขอฝน เมื่อเทวดาได้ฟัง
 คำอธิษฐานก็ชอบใจ อนุโมทนาถ้อยคำพระมหา
 เถร ใจความคาถาที่พระเถรเปล่งอุทานวจา
 อธิษฐานขอฝนนั้น คือขอให้เทวดาช่วยบ้าง
 อ่างคุณพระรัตนไตรยบ้าง ขอให้ฝนตก ฯ

แสดงเรื่องพระพุทธเจ้าได้ทรงบันดาลให้ฝน
 ตกใหญ่ครั้งหนึ่งนั้น ชุตติแต่เท่านั้น บัดนี้จะได้
 แสดงถึงมูลเหตุเรื่องสร้างพระคันธารราฐต่อไป
 ก็มูลเหตุการสร้างพระพุทธรูปปฏิมากร มีสมญา
 ว่าคันธารราฐนั้นเป็นมาอย่างไร ?

มีเรื่องราวมาน่า เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จ
 ปรีณิพพานแล้วได้สองร้อยปีเศษ มีพระเจ้า
 แผ่นดิน องค์หนึ่งได้ครอบครอง ราชสมบัติเป็น
 ใหญ่ในเมืองคันธารราช มีความเลื่อมใสในพระ
 มัชฌันติกะเถระ จึงได้รับพระพุทธศาสนาไป
 ถู้อีสืบต่อกันมาหลายชั่วแผ่นดินในเมือง คันธาร
 ราช พระเจ้าแผ่นดินองค์หนึ่งได้ทรงฟังเรื่อง
 พระพุทธเจ้าทรงบันดาลให้ฝนตกนั้นก็ทรงเลื่อม
 ใสโปรดให้สร้าง พระพุทธรูป ปฎิมากร มีอาการ
 อย่างจะสงวน้ำทำปฤษฎณาเรียกฝนเช่นนั้น ครั้น
 ปีใด ฝนแล้งแล้วก็ให้เชิญ พระปฎิมากรนั้น ออก
 ตั้งบูชาขอฝน ฝนก็ตกลงได้ตั้งประสงค์ ภาย
 หลังมามีผู้นับถือพระพุทธศาสนา สร้างพระพุท
 ธรูปมีอาการเช่นนั้นต่อ ๆ มา ก็เรียกสมญาว่า
 พระพุทธรคันธารราช เพราะเหตุที่ได้สร้างขึ้น
 ในเมืองคันธารราชเป็นตัวอย่างต้นเดิมมา ต่อ ๆ

294. 31 2/8
71 352 2/1
ค. 2

๕

มาจึงมีผู้เลื่อมใสนิยมมากขึ้นโดยลำดับ เช่น
ในประเทศสยามนี้ มีพระเจ้าแผ่นดินผู้เป็น
พุทธศาสนูปถัมภ์ได้ ทรงสร้างพระพุทธรูปปฏิมากร
คันธารราฐปางขอฝนไว้สำหรับพระองค์ แล
ทรง อาราธนาไป ประดิษฐาน ตามมณฑลต่าง ๆ
เมื่อ ถึง คราว ฝนแล้ง ก็เริ่ม ทำ พระราชพิธีพรุณ
สาตรเป็นพิธีประจำปี เว้นแต่ปีใดฝนบริบูรณ์
อยู่แล้วก็งดเว้นเสียไม่ทำ เพราะดูเหมือนหนึ่ง
ว่าจะขอซ้ำให้มากเกินไป การที่จะทำพระราช
พิธีหรือไม่ได้ทำ มีเขตต์กำหนดอยู่เพียงเดือน ๕
ถ้าฝนภายในเดือน ๕ เข้าบริบูรณ์ดี ถึงจะแล้ง
ไปในปลายมือประการใด ก็ไม่เคยทำพระราชพิธี
ถ้าฝนต้นปีภายในเดือน ๕ แล้ง จึงได้ทำพิธี
บัดนี้ข้าพเจ้าจะได้นำคาถา ซึ่งใช้สวดพระราชพิธี
พรุณสาตรมาลงไว้ในที่นี้ เพื่อผู้ต้องการสวด
ขอฝนจะได้ค้นหาง่าย ส่วนคำแปลไม่ได้แปล

ลงไว้ด้วย เพราะมีเวลาทำน้อย แต่ก็มีเนื้อ
ความเหมือนกับที่ได้แสดงไว้ข้างต้นนั้น

คาถาสวดเมื่อบุคคลเขียนไชย

พระราชพิธีพรุณเสาศร

พุทฺธิโร สัพฺพัญฺญุตตฺตฺวาโน ชัมโม โลกุตฺตโร นโร
สโม มัคคผลัญญุจ อัจเจติ รตนตฺตยิ
เอตฺตสฺส อานุภาเวน เทโว วัสสตุ กาลโต
วัสสสันตฺรธา มาเหสุ สัพฺพโสตฺถิ ภวันตุ โน ฯ

คาถาสวดพระราชพิธีพรุณเสาศร

สวดต่อท้ายสวดมนต์ตามกำลังรับ

ภควา อรหิ สัมมา- สัมพุทฺธิโร ฉายินิ วโร
อุตฺตโม วิทฺธิมันตานิ สัตฺเตสฺสวาทฺทยาตุโก
สวตฺถยเมกธา เจส พุทฺธิโร เขตวเน วส
อนาถปิตฺทิการามे วัสสสมุปลโต อหุ
ตทา พุทฺธัญฺญูยา สกฺขา สัพฺพา โภสลกฺขุมิโย

มหันต์มาลี ทูฬภักซ์	ทูล์ขี มหาชนัสส์ จ
บิณทัาย จ ปวิสันต์	ภควันต์ คหี คหี
วัสส์ วัสส์สาปนัตถาย	อภิยาจิ มหาชนโน
ตัสสิ ปฏิจจ การุญญ	พุก์โซ เซตวนัน คโต
สูก์ขาย โปกัขรัญญาปี	ตีเร ฐิตโต นหาขิตุ
นิวาเสตวา ตัตถเอเคน	อันเตโนทกสาฎกั
เอเคน จ ปารุบบัตวา	โสปาณ ภควา ฐิตโต
อล ปัจฉิมาย ทิสาย	มหาเมโม สมุญ์ฐิ
คโต ตาว วัสส์สิ วัสส์	ยวัตโต อาสิ ปรีโต
ตัสส เตนานุกาเวน	วัสส์เตเนวิทานบี
เทโว วัสส์สตุ กาลน	สมิทธิ เนตุ เมทนี ฯ
มหาการุณโก นาโถ	อตถาย สัพพะปาณินิ
ปุเรตวา ปารมี สัพพะ	บัตโต สัมโพธิมุตตม
เอเคน สัจจวิซเซน	เทโว วัสส์สตุ ฐัมมโต
มหาการุณโก นาโถ	หิตาย สัพพะปาณินิ
ปุเรตวา ปารมี สัพพะ	บัตโต สัมโพธิมุตตม

เอเตน สัจจวัชเชน	เทโว วัสส์ตฺ กาลโตฯ
มหาการุณโก นาโถ	สุขาย สัพพะปาณิน
ปุเรตฺวา ปารมี สัพพะ	บัตโต สัมโพธิมุตฺตม
เอเตน สัจจวัชเชน	เทโว วัสส์ตฺ ฐานโสฯ
สุโภโต จ มหาเถโร	มหาภายो มโหทธิโร
นิลวัลโลเน มหาเตโช	ปวิสสันตฺ วลาหกา
ฉันนา เม กุฎฐิกา สุขานิวาตา	วัสส์ส เทว ยถาสุข
จิตฺต เม สุขสมาหิต วิมุตฺต	อาคาบิ วิหรามิ วัสส์ส-

-เทวาติ ฯ

อนุสสริตฺวา สตฺ ฐมฺมิ	ปรมตฺต วิจันตย
อกาสี สัจจกิริย	ย โลกเ ชวสสฺสต
ยโต สรามิ อตฺตทาน	ยโต บัตโตสมิ วิญญุต
นาภิขานามิ สญฺญิจจ	เอกปาณมฺมี หีสิตา
เอเตน สัจจวัชเชน	ปชุนฺโน อภิวัสส์ต
อกิตฺถนย ปชุนฺน	นิธึ ทากัสส นาสย
ทากิ โสกาช รัณฺเชหิ	มจฺเจ โสกา ปโมจย

สห กเต สัจจเว ปชุนโน อภิวัสสิย
 ถลันันญจ ปเรณโต ขณเน อภิวัสสิย
 เอรูป สัจจกรีย กัตวา วิยมุตตม
 วัสสาเปสี มหาเมฆิ สัจจเตชพลัสสิโต
 สัจเจน เม สโม นัตถิ เอสา เม สัจจปารมีติ ฯ

- ๑) สัมพุทธมุตตมมพารมนันตญาณ
 สัตตุตตม ทสพล กุณาธิวาส
 สักการภาชนมภาชนมังคลาน
 สัทธานเตน สุตต สิริสา นนามิ
 วิ วิสารทมปารคณัมพราสี
 ธีรนีชโรปมธิตี ธีรธัมมกาย
 ปาริครต กวภยากรสาครัสส
 สारัญชเนสุ สุตต สิริสา นนามิ
 โลกเอกกัชมุตตามลปญญจักกั
 โลกเอกสารมชรามธัมมถาร
 โลกเอกพันธุรมวินทุสหายพันธุ

โลกกัจจกรุติลกั สิริสา นนามิ ฯ
 วิโตปมานนปมาณนาคนาคั
 สุตฺถํ สุตฺถนยนํ นยนาภिरามิ
 สํสารจกัถมถนํ วรธมฺมจกัถ
 จกัถกัถอิตรจจณํ สิริสา นนามิ ฯ
 เนกขมมมนํตพลวริตราชยักัถ
 เมตฺตมฺพสา สมิตโกธมหาหุตาสํ
 บัญญาปทีปหตโมหมหั้นธการิ
 โลกัถจกรุปฏริ สิริสา นนามิ ฯ
 สํถมฺมราชมปราชิตธมฺมเสนํ
 สํถมฺมเตชหตมารสุโขเรเสนํ
 สํถมฺมเทสนมโนหรเกริโฆสํ
 สํถมฺมसारมกฺขุ สิริสา นนามิ ฯ
 ยุตฺตํ กุณฺเฬสิ สกเลสิ สุนิมฺมเลสิ
 โทเสสิ มุตฺตมจิลฺลสิ สวสเนสิ
 พียมํปป์ภาขจิตกาสุรลัถกัถนาคา—

มาโลปโสภิตตมฺ สิริสา นมามิ ฯ
 ปญฺญาทิวากรวินิคฺคตเทสนาภา—
 นิทฺฐุตฺตสัพฺพรวาทมนนํสการํ
 การุญฺญวารินนิวาริตโลกตาปี
 ทุกฺขคฺคิชาลวิสริ สิริสา นมามิ ฯ
 ฉเยชฺชชฺชนํ สกกลเมว ปริศฺคหิตํ
 ชาตาหิ ญาณกรุณาหิ มหาชาหิ
 โลกัสฺส ทุกฺขมวรุชฺชย สุชฺชปีปทาเย
 โลกคฺคคณาถมตฺตํ สิริสา นมามิ ฯ
 พิชามปีปภาวถยจารุสุรินํทจาปี
 อุนฺเณารุริสฺวิสฺรุชฺชลวิชฺชชฺชาถิ
 ธมฺมมํพฺพุณฺฺนุชฺชนิตํ มิตฺตาสฺสสฺสํ
 สัพฺพิญฺญเมฆมนนํ สิริสา นมามิ ฯ
 ปาโปปตาปนปรันนปรันนตบฺบํ
 อัจฉนฺตสันตฺตชนนํ ชนนํ ชนคฺคํ
 สัมภคฺคสัพฺพปกํ สรณฺญชฺชนานํ

สัพพะปาถิกู ทสพลํ สิริสา นนามิ ฯ
 สุตตมมิตพุทธี โลกนาถิ นมิตวา
 กุสลมุจติ ยันเตน เตชัสสเทน °
 วิลยมนุยันตโรคทัพภิกขทุกขา
 วิปุลสติลธารา วัสสิโน โหนันตุ เมฆา ฯ

จบแล้ว

วันที่ ๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๓